

החאזק זיתושים

כשבאו המתיישבים הראשונים לואדי - חווארת, הוא עמק חפר, להקים כאן קבוץ, עברו תלאות רבות וקשות, שעל רבות מהן כבר נמאס לכם לשמוע. אבל על העניין עם היתושים ודאי עוד לא שמעתם, משום שכאן הוא מתפרסם לראשונה.

ובכן כפי שידוע, האיזור היה מכוסה כולו בביצות. ובביצות כפי שידוע, קיננו יתושי האנופלס, ויתושי האנופלס, וגם זה ידוע, עקיצתם גורמת למחלת הקדחת, שהיא כידוע, מחלה קשה ואפילו מסוכנת. המלחמה ביתושים, כלומר, בביצות, הייתה מלחמה קשה ויעילה רק בחלקה. גם אחרי שיבשו וניקזו המתיישבים רבות מן הביצות הגדולות, עדיין לא נעלמו היתושים כליל מהאיזור, על כן הקפידו המתיישבים לסגור את פתחי הצריפים כרשתות, וללבוש, אפילו בקיץ, בגדים ארוכים, ולישון בלילות כשכילות מכסות עליהם מפני היתושים.

על המלחמה ביתושים ועל אמצעי ההגנה מפניהם בקבוץ ובסביבתו , היה אחראי ה"סניטר". כך קראו לו , משום מה.

מדי לילה היה נכנס הסניטר אל הצריפים, עובר בין הישנים ובודק כל אחד ואחד אם הוא מוגן בכילה כדרוש. וכך זכה הסניטר לראות כל מיני מראות ליליים בתוך הכילות, אבל הוא מעולם לא סיפר עליהם לאיש, כי שומר סוד היה ועניניו מלחמה ביתושים בלבד. היו פעם חברים כאלה....

ובאותה תקופה היה ברגרל מודענו מרכז ועדת הדירות של הקבוץ. אם אתם יודעים כמה מסובך התפקיד הזה כיום, תוכלו לשער כמה היה מסובך אז, בשנות הארבעים, כשעל בתי מגורים עדיין לא חלמו, וצריפים לא היו מספיק, ולעיתים קרובות היה צריך לשכן רווקים עם זוגות נשואים. בקיצור, קשה, ולא עליכם. ובכל זאת עמד ברגרל במשימה. בטביעת עינו החדה הבחין ברגרל מי ישמח לגור עם מי, במקרים אחרים החליט מי רצוי שיגור עם מי, וכך נמצא מצרף צירופים ומזווג זיווגים בין רווקי הקבוץ.

כשהיה שומר לילה, מספרים עליו, היה נכנס בשקט אל החדרים, וכמו הסניטר, היה גם הוא עובר בין הישנים, מרים כילה אחר כילה, רואה זוגות שבתוכן, ואומר, זה בסדר. זה זוג שסידרתי אני. זה לא בסדר, זה לא אני זוגתי, וכך הלאה, בכל המיטות כולן: זה שלי, זה לא. זה בסדר, זה לא. וכל זה, למקרה שמישהו בעתיד יתפרץ ויטיח כלפיו: "הכל באשמתך".

